

Drága Irmuskám!

Köszönöm a képeslapot. Tegnap meghozta a postás Jóska. Valóban gyönyörű helyen laktok a fiadékkal. Örülök, hogy jól érzed magadat ott a messzi tengerentúlon. Itt is vannak ám jó hírek.

Szeptemberben megérkezett az újdonsült szomszéd az egykori házába. Egy háromgyerekes család költözött ide mellém. Jobb, hogy nem látod ezt, Irmuskám. Az egészet felújították, még a kis verandát is elbontották, ahol délutánonként teázgattunk. Alaposan átforgatták az udvart is. Ki szökőutat raktak a ház elé és begyepesítették az egész néhai zöldségeskertet. Na de azért mondok egy vidám újságot is. A kis virágoskertedet meghagyták, habár a gyerkőcök rendszerint kitaposnak egy-egy nárciszt vagy tulipánt játék közben. Összességében kedves emberek. Eleinte meglehetősen maguknak valók voltak. Aligha szóltak hozzám. Bántam is, hogy miért nem adott a Jóisten valami barátságosabb szomszédot. Keseregtem, hogy milyen szép is volt régen, amikor még közel laktál hozzám. Délután a kertészkedés után mindig beszélgettünk egyet az uzsonna mellett. Sebaj, nem bánkódok már. Pár hét múlva aztán Juli, a középső gyerek, olyan 5 éves forma, át dobta a labdáját a virágoskertbe hozzám. Egészen jól összebarátkoztunk a kerítésnél. Másnap már az anyuka hívott át szalonasütésre. Rita a neve. Jóravaló teremtés. Az apuka valami kimondhatatlan technikai dologgal foglalkozik. Magyarázták ott nekem, de nem tudtam megjegyezni. Tisztességes egy házaspárról van szó, az a lényeg. Azóta is rendszeresen meglátogatom őket, sokszor sütök is nekik. Tudod, az én unokáim milyen ritkán járnak erre. Néha Ritának napközben valami ügyet kell intéznie, ilyenkor nálam van a két kisebb. Tünemények! Mennyi örömet hoznak a szürke hétköznapjaimba! Hálát adok a Jóistennek, hogy nem vagyok most már folyton egyedül.

Így történt, hogy október végére már egészen szoros kapcsolatba kerültem ezzel a családdal. Sokat jártunk egymáshoz. Számtalan délutánt töltöttem velük, de semmiféle furcsát nem találtam bennük. Becsületes állampolgárok és szertelen, virgonc gyerkőcök. Semmi szokatlan. Egy nap elmentek az úgynevezett nagy alkalomra, valami vallásos dologra. A Jóistenke tudja, hogy mi lehetett az. Pünkösdista istentisztelet, vagy hogy is hívják. Nem értem én ezeket az egyházi dolgokat. Tudod, a mi időnkben csak két templom volt. A Józsi pap a főtéri plébánián, meg a református lelkész, aki mindig olyan morcos volt. Ma már van mindenféle modern gyülekezet. Azt sem tudom, melyik mit hisz. Na, mindegy is. Szóval Kardosék egy nap ellátogattak egy ilyen gyülekezetbe, az egyik kollégája csábította el a fiatalasszonyt. Aztán egyre gyakrabban mentek, minden vasárnap ünneplőbe öltözve állt János, az apuka, gyerekeivel, nyakkendőjét igazgatva a kocsni előtt. Várta Ritát, hogy elkészüljön. Gondoltam magamban, jó dolog ez. A sok munka után egy kicsit beszélgetnek, énekelnek. Kell a léleknek az ilyesmi.

Egy nap azonban nem egyedül érkezett haza a család. Velük jött egy fiatalember is. Ott kuporgott a hátsó ülésen a gyerekekkel. Láthatóan nagyon jól érezte magát velük. Ám ez nem egy szokásos vasárnapi vendégeskedés volt. Onnantól kezdve ő is a házban lakott Kardosékkal. Nem igazán értettem, hogy mi okból költözik egy 30 körüli férfi egy családhoz, de nem firtattam. A következő délután ugyanúgy együtt bográcsoztunk. Nagy lelkesen mutatták be nekem Józsuét. Valami bonyolultabb külföldi nevet is említettek, de hát én azt ki nem tudtam ejteni. Szóval megegyeztünk a Józsuében. Rita kitörő lelkesedéssel mesélte, hogy most, hogy találtak Józsuéval, minden megváltozott. Mostantól fogva minden más lesz, így hogy vele fognak élni. Legnagyobb meglepetésemre János csak bólogatott egyetértően. Biztos közeli családi barát vagy rokon, hogy így megbíznak benne. Lehet még tanul, aztán így könnyebb neki, ha valakinél meghúzza magát. Az apuka is próbált meggyőzni nem egyszer, hogy milyen fontos találkozni Józsuéval. De még jobb, ha meghívja őt az ember, hogy költözzön be hozzá. Nos, egy csöppet furcsán hangzott számomra ez, de hát nem kell nekem

mindent érteni. Gondoltam majd a férfi biztosan tud ezt-azt csinálni a ház körül, aztán így cserében szívesen veszik, ha náluk lakik. Rita többször is hangsúlyozta, hogy már örökké velük lesz Józsué és soha nem fog elmenni tőlük. De azt már rájuk hagytam. Így megörültek az új albérlőnek! Úgy véltem, hamar túllendülnek ezen. De egyre csak hajtogatták nekem, hogy milyen jó Józsuéval élni és hogy én is meghívhatnám őt magamhoz. Ez már gyanús volt. Biztosan unják már a lakójukat, aztán megszabadulnának tőle egy pár órára. Ettől függetlenül nagyon szerettek róla beszélni. Rengeteg történetük volt ezzel a fiatalemberrel. Rendszerint meg akarták mindet osztani velem sorra. Én meg tudod, Irmám, szívesen meghallgatom az ilyen beszámolókat. Addig sem vagyok magamban. Kétség kívül, nagyon megszerették ezt az embert. Minden mondandójukba belefűzték őt, mintha már egy mondatot be sem lehetne fejezni anélkül, hogy említenék a nevét. Néha már kezdett egy kicsit zavaró lenni. De nem akartam bolhából elefántot csinálni. Mindenkinek van valami hóbortja. Ám Kardoséknál egyre több érthetetlen dolog ragadta meg a figyelmem. Amikor átmentem, mindig ott találtam Józsuét. Rendszerint mosolygott rám, amikor megérkeztem, de ezen túl meglehetősen csendes teremtés volt. Szinte soha nem lehetett hallani a hangját. Amikor náluk töltöttem a délutánt, többnyire a gyerekekkel játszott. Nagyon bolondos természetűnek tűnt, értett a gyerekek nyelvén. Olykor a konyhába forgolódott és valami finomságot készített. Gyakran ő takarította össze a játékokat a kicsik után. Amikor Olivér, a másfél éves totyogó, felsírt délután, egyből besietett hozzá, hogy megvigasztalja. Arra jutottam, hogy akármilyen furának hat ez a helyzet, egészen hasznossá teszi magát ez a fiatalember. Egyszerűen velük él, részt vesz a házimunkában, vigyáz a gyerekekre, gondoskodik róluk. Szerencsések Kardosék, hogy meghívták magukhoz. Biztosan sok terhet levesz a vállukról.

Csak egy dolog nem fér a fejembe a mai napig. Szinte soha nem szólnak hozzá. Mondják, hogy mekkora öröm, hogy velük lakik Józsué, de nincs hozzá egy jó szavuk se. Lépten-nyomon beszélnek róla, de soha nem beszélnek vele. Lehet, csak akkor van ez így, amikor én is ott vagyok. Nem kell nekem mindenbe beleütni az orromat. Bár amikor a teraszon locsoltam az egyik vasárnap reggel a virágokat, láttam, hogy ő is megy velük gyülekezetbe. Szépen felöltözve állt a garázs előtt a gyerekek között. Rita odaszólt valamit a lurkóknak, aztán Jánossal váltott egy pár szót, de Józsuéra egy pillantást sem vetett. Mintha ott sem lett volna, pedig majdnem megbotlott benne, ahogy a táskáját berakta a csomagtartóba. Amikor délben megérkeztek, a kicsik kirajzoltak az udvarra játszani. Józsué is velük tartott. Roppantul élvezte, ahogyan csupa zöld folt lesz vasalt ingje, ahogy birkózik Liával. Ő a legnagyobb kislány, 10 éves. Erre Olivérnek jobb ötlete támadt és a lenyírt füvet marékszámra szórta a férfi arcába. De ő csak kacagott ezen. Van türelme a kis csibészekhez. Rita az ablakból nézte őket, ahogy tálalt az ebédhez. „Nehogy lenyeljen abból a gazból a kicsi, figyelj rá Lia!” – Ennyit mondott. Mintha nem is látná Józsuét.

Egyszer hallottam veszekedni őket Jánossal, hogy ki fogja ezt meg azt rendbe hozni náluk. Nincs nekem ugyan ehhez semmi közöm, de azért mégsem értettem. Eddig is minden ilyesmit Józsué csinált abban a házban. Legtöbbször kérés nélkül. A legkülönösebb az volt, amikor bográcsolásnál körben ültünk a vén diófa alatt. Jut eszembe, azt nem vágták ki. János szedett mindenkinek. Nagyon gavallér volt, magának csak a maradékot tette ki. Még Moha, a kutyájuk is előbb kapott, mint Józsué. Őt senki még csak sem kérdezte meg, hogy kér-e. Ezen felhortyantam majdnem, de rögvést lenyugtattam magam, hogy biztosan vegetáriánus, csak én nem tudom, mi itt a szokás. Bármikor állt fel a fiatalember, mindig elfoglalták a helyét. János egyszer épp lecsapta hátizsákját Józsué székére, amint ő visszament a konyhába valamiért. „De jó, hogy hagyatok helyet még a táskámnak is!” Én nevettem a viccen, aztán egy kicsit sandán néztek rám. Senki nem nevetett rajtam kívül. Aztán amikor vacsorához láttunk volna, azt mondták, hogy előbb áhítatot tartanak. Kedves gesztus, úgy véltem, biztos a pünkösdistáknál tanulták el a szokást. Mindenki hangosan imádkozott, csak Józsué kuncogott az asztal végén Liával. De Rita csak

Liát teremtette le. Amikor mindenki elduruzsolta a mondókáját, János jó étvágyat kívánt a társaságnak. Józsué nem kapott szót ekkor sem. Talán ő nem vallásos egyáltalán, magyaráztam a helyzetet magamnak.

Volt olyan, hogy a postás hozzám dobta be Rita magazinját. Átvittem neki. Becsengettem és váltottunk egy pár szót. Panaszkodott, hogy milyen egyedül van a sok teendőre, közben pedig Józsué magányosan pakolászta a széjjelszórt ezerdarabos kirakót a konyhapadlón. Ez azért egy kissé megrémített. Lehet szellemet látok és nem is valós személy Józsué? De hát ők szajkózták, hogy milyen jó, hogy velük lakik! Akkor tudniuk kell, hogy ott van. Annyit beszélnek róla. De amikor velük vagyok, úgy tűnik, senki nem veszi őt észre. Mintha láthatatlan lenne. Csak a gyerekek bánnak vele úgy, mint egy jelenlévő emberrel. Néha már a majd' kicsúszott a számon a kérdés, hogy „ti nem látjátok Józsuét a kanapén?” Főleg, amikor János azt mondta, hogy „a szobába menjete gyerekek, az úgyis üres!”, a férfi pedig ott hajtogatta a ruhákat az ablak előtt. Néha sajnálom ezt a fiatalembert. Nagyon fájdalmas lehet így élni. Meghúzhatja itt ugyan magát, de dolgozik is cserébe rengeteget és még csak egy jó szót sem kap érte. Egyre inkább fáj ezt látnom. A legmegrázóbb az a bizonyos szombati kirándulás volt Kardosékkal. Roppant nagylelkű volt János részéről, hogy engem is elvitt. Hogy örültem, hogy nem tévézéssel kell töltenem a szombat délutánt! Már úgy unom azokat a buta sorozatokat. No mindegy. Mondták, hogy csak ők lesznek Ritával meg a gyerekek, de azért a kocsi bent ült Józsué is, mikor a kapu elé leparkolt a kék terepjáró. Hátról nagyon jó volt a hangulat. A kicsik folyton badarságokat suttoztak Józsué fülébe, majd hangosan kacagtak vele. Gondoltam, ez a legalkalmasabb idő, hogy én is megkérdezzek egy pár dolgot tőle. „Mik a terveid a nyárra, Józsué?” –próbálkoztam először egy általános kérdéssel. Erre János és Rita összenevettek. Majd kínos csend következett. Egy darabig nem mertem újabb ötlettel előhozakodni. Az ebéd után Kardosék tettek egy sétát az erdőben és rám bízták a gyerekeket. Már szinte fel sem tűnt, hogy Józsuét meg sem említik. Úgy látszott, egyértelmű, hogy velünk marad. Megörültem ennek, legalább feltehetek egy pár kérdést neki. Nem igazán volt erre alkalmas pillanat, mert a lurkók felváltva másztak a nyakába és kergetőztek vele. Mindig hagyta őket nyerni. Olyan igazi család hangulatom volt, ahogy néztem őket. Meg is jegyeztem Józsuénak, hogy nagyszerű apa lesz egy nap. Erre hangosan felnevetett: "Már az vagyok."– és feldobta Olivért a feje fölé, majd elkapta. Nem faggattam tovább. Majd amikor a gyerekek kifáradtak és mind egymásba gabalyodva szunyókáltak a pléden, kaptam az alkalmon. Épp Olivér takaróját kereste, amikor kibuggyant belőlem:

–Józsué, te miért vagy ilyen csendes? – A fiatal férfi letette Lia mackóját egy pillanatra, mintha elgondolkodna. Tekintete a távolba meredt. Majd mosolyogva felém fordult:

– Én nagyon is beszédes vagyok, de nem szeretném senkire sem ráerőltetni magam. Bárkivel beszélgetek bármiről, ha kedve van hozzá. Engem minden érdekel egyébként.

– Ez meglepő! Mármint szinte hangodat sem hallani Kardoséknál...

– Értem mire gondolsz. Néha elfelejtik, hogy velük lakok.

– De hát ők hívtak meg!

– Igen. – hajtotta le fejét szomorúan, majd újra csillogó szemekkel nézett rám.

– Nem rossz neked így élni velük? Nekem mindig összefacsarodik a szívem, amikor látom, hogy úgy viselkednek veled, mintha ott sem lennél.

– Meglehetősen sok helyen van ez így. – fűzte hozzá halkán némi fájdalommal a hangjában. –De azért akadnak olyanok is, akik élvezik a társaságomat. – és a szunyókáló gyerekpucra kacsintott. Majd a vállamra tette a kezét. Szemeiben ott csillogott egy könnycsepp. –Köszönöm, Margit, hogy észreveszel engem. Nagyon sokat jelent.

Ekkor egy eddig nem ismert jóleső érzés töltött el. Bele sem akartam gondolni, hogy milyen lehet ezt a bánásmódot nap mint nap megélni. Inkább azon járt az eszem, hogy hogyan lehetne néha-néha négyszemközt beszélgetni vele. Olyan barátságos ez a fiatalember! Egészen

biztosan nem érdemli meg, hogy így átlépjének rajta. Érthetetlen. Miközben folyton dicsérik, hogy mennyi mindent köszönhetnek neki, elfelejtik megkínálni a közös jégkrémből a kirándulás végén. Ki érti ezt? Sokat változott a világ!

Ettől fogva tudomásul vettem, hogy Józsué afféle megtúrt vendég Kardoséknál. Nagy kép van róla a falon, bármikor szívesen mesélnek vele kapcsolatos történeteket, sok jót mondanak róla, ajánlják, csak éppen rá se hederítenek. Ez a módi itt, úgy tűnik. Ennek ellenére nagy tiszteletnek örvend Kardos család és barátai körében. Decemberben még a születésnapját is megtartották. Óriási mulatság volt. Már a meghívókra is rányomtatták, hogy most Józsuét fogjuk ünnepelni. Amikor a társaság összegyűlt a Kardosék nappalijában, kezdetét vette a lakoma. Mindenkinek ott volt a kedvenc étele, süteménye. Nagyon jól érezték magukat az emberek. Még egy ponton táncikolni is kedvük szottyant. Nekem az a zene aligha volt elviselhető. Tudod, Irmuskám, milyen ez a szörnyű modern ricsaj! De annyira jó volt a hangulat, hogy maradnom kellett a végéig. Volt egy asztal az előszobában, ahova letették az ajándékokat az ünnepelt számára. De utána rögtön rohant mindenki az asztalokhoz ismerkedni. Talán a gyertyát elfújni előhívták Józsuét, ha jól emlékszem. Énekeltek neki egy-két dalt is. Ő utána lelkesen felvágta a tortát, majd miután senki nem szólt hozzá, leült a kanapéra. Mindig akadt egy totyogó, egy kisgyermek vagy egy nagyon mellőzött személy, aki hajlandó volt vele foglalkozni. Józsué ezt látszólag cseppet sem bánta, megtalálta a társaságát még így is. Kint az udvaron tűzijáték hangja törte meg a csendet. Közben Lia hátát simogatta az ágya mellett guggolva, mert nagyon félt a kislány a dörrenéstől. Nem igazán beszélgetett vele senki a gyülekezeti csoportból sem a parti alatt, de ő feltalálta magát: elpakolta az edényeket vagy hozott még üdítőt. Esetleg kidobta a szemetet. Néhányan köszöntek neki egy-egy bólintással, vagy elmorogtak valami isten-éltessen-félét az orruk alatt. Nagyon elégedettek voltak, hogy milyen nagyszabású bulit tartottak Józsuénak. Rita és János vallásos barátai mind nagyon otthon érezték magukat. Egytől egyig állították, hogy Józsué a legjobb barátjuk és hogy bármit megtennének érte. Egy ponton az eszegetés átcsapott történetmesélésbe. Úgy láttam, az volt a cél, hogy ki tudja a legfantasztikusabb történetet elmondani az ünnepeltről. Néha Józsué fel-felkapta a fejét egy érdekesebb mondatra vagy felkacagott. De amikor hozzá akart volna szólni valamit, mindig elterelték a szót, vagy szavába vágtak. Esetleg elmagyarázták neki, hogy most egy másik része következik az ünneplésnek, erre most nincs idő. Ilyenkor ő mindig udvariasan hátralépett és keresett valami más elfoglaltságot magának. Egészen jól érezte magát annak ellenére, hogy senki nem tartotta fontosnak, hogy megkérdezze, hogy mit szeretne a saját születésnapján. Netalán, hogy milyen torta a kedvence, vagy akar-e egyáltalán tűzijátékot. A végén mindannyian nagy tapssal zárták le a partit. Mondogatták, hogy milyen fantasztikus időt töltöttek itt, és hogy legközelebb is eljönnek. Büszkéek voltak magukra, hogy ilyen nagy ünnepet rendeztek legjobb barátjuk tiszteletére. Zárásként körben állva imádkoztak, ekkor idehívták a kockavárat építő Józsuét a gyerekszobából, mert hát mégis csak miatta volt az egész. De sajnos senki nem számított rá, hogy esetleg neki is lenne egy pár szava, ezért az utolsó testvér imája után elszállingóztak. Néhányan elköszöntek tőle, vagy integettek neki az ajtóban. Ahogy vették a kabátjukat, meg is dicsérték egymást, hogy milyen emlékezetessé sikerült tenni ezt napot. Segítettem Kardoséknak összetakarítani a felhajtás után. Józsué lelkesen mosogatott. Míg Ritáék kint pakolták a székeket, kihasználtam a lehetőséget:

– Józsué, te hogy érezted magad?

– Csodálatosan. – mosolygott – Én mindig jól érzem magam. Ezek az emberek nagyon szeretnek engem.

– Hát hozzád sem szóltak szinte egész nap! De szóhoz aztán végképp nem hagytak jutni!

Engem ez felháborított! Téged ez nem zavart?

– Nagyon is. De nincs mit tennem. Egész egyszerűen elfelejtik...

– Azt, hogy létezel?! – fortyantam fel.

– Pontosan. Elfelejtik, hogy nekem is van mondanivalóm. Vagy kedvenc sütim. Annyira jól eltervezik, hogy mit fognak miattam tenni, vagy értem, hogy rólam teljesen elfelejtkeznek. Már egy jó pár hónapja itt élek, te is tudod hogy megy ez.

– Nem az ő ötletük volt, hogy hozzájuk költözz?

– Nem. Én akartam. Ők igent mondtak és örültek is neki, hogy így alakultak a dolgok. Látták, hogy mennyi mindent el tudok intézni nekik és hogy nem igazán ellenkezem velük, amikor nem tetszik valami. Szóval megszerették ezt a helyzetet. Én segíték, ők pedig megtúrnak. Sőt, szívesen látnak. Azonban közelebbről nem akartak megismerni.

– De hisz folyton ismételtetik, hogy te vagy a legjobb barátjuk!

– Ez így igaz. Én a legjobb barátjuk vagyok. Csak ők nem akarnak úgy élni, mint akik a barátaim.

– De miért nem? Ez nagyon különös!

– Valóban érthetetlen. De én tudok várni. Egy nap lehet rájönnek, hogy akár hozzám is lehet szólni, ha már együtt lakunk. – ekkor már semmi szomorúság nem volt a hangjában, helyét a reményteli várakozás vette át. – Egy nap úgy lesznek a barátaim, ahogy én a barátjuk vagyok. Ahogyan Lia, Olivér és Juli már most a pajtásaim.

– Hogy neked adják a csokijuk felét, amit már összenyaltak?

– Pontosan! Ezt már nagyon várom! – nevetett fel, majd nekilátott a poharaknak.

Ekkor belépett Rita. Valószínűleg hallott valamit, mert megkérdezte, hogy telefonálok-e, mert nem akar zavarni. Józsué halkán törölgetett mellettem. Nem is zavartatta magát. Na ennyit erről a nevezetes szülinapról. Szinte fáj a szívem, ahogy hazasétáltam. Belül meg voltam róla győződve, hogy itt még nincs vége a történetnek.

Tegnap kipróbáltam a meggyes pite receptedet. Fantasztikus lett. Eszembe jutott, hogy viszek át Kardoséknak, de rájöttem, hogy elmentek a nagyihoz Szoboszlóra. Ahogy kinéztem, megpillantottam, hogy Józsué épp kertészkedik. Nagy lelkesen készítette elő egy újabb gyümölcsfa helyét a fűben. Áthívtam hát őt egyedül. Gondoltam, most nyugodtan beszélgethetünk, és a végére járhatok ennek a rejtélynek. Ragyogóan sütött a nap, csodás kora tavaszi délután volt. Kint ültünk a teraszon, mint egykor veled. Neki is nagyon ízlett a meggyes. Véletlen megjegyeztem előtte, hogy majd fel kell hívnom a Pistát, hogy nyírja le a fűvet. De ő nem engedte, mondván kedvence a fűnyírás. Ripsz-ropsz végzett is vele. Meséltem neki rólad is és a régi szép időkről. Illetve a terveimről az idei befőzésről. Tudod, most tervezek epret elrakni. Mindjárt itt a szezonja. Ígérte, hogy szívesen átjön a pucolásban segíteni. Már alig várom, legalább válthatunk egy pár szót négyszemközt. Nagyon jóra való a fiú. Egészen megkedveltem. Fantasztikus a kisugárzása. És ahogy beszél! Egészen magával tudja ragadni az embert. Tényleg minden valahogy jobb veled. Kezdem érteni, miért hajtogatták azokat a nagy hangzatos szavakat róla Ritáék. Persze, akkor nem értettem. Már mondjuk, meg vagyok róla győződve, hogy ők sem. Csak ezt tanították nekik róla. Ők maguk pedig nem mertek vele közvetlenül cseverészni. Vagy nem tudtak. Én már nem is tudom követni. De most, hogy rendszeresen átjön hozzám, kezdem kapizsgálni. Aki ezeket a nagy szavakat először elkezdte prédikálni a többieknek, az tényleg ismerhette Józsuét, mert azt tapasztalom, hogy tényleg annyira kiváló emberről van szó. Ha hazalátogatsz valamikor, bemutatlak neki. Rendkívül vidám fiatalember. Mindig bearanyozza a napom, amikor átugrik valami miatt.

Ne haragudj, Margit, rengeteget írtam már megint. Sebaj, úgyis lesz idő ott a messzi Floridában olvasgatni, most, hogy a fiadék gondoskodik rólad. Majd írd te is, hogy hogyan éled meg ezt a nagy változást! Roppán kíváncsi vagyok rá.

Ui.: Majd elfelejtettem, a fahéjas szilvalekvár receptjét küld majd el, kérlek! Annyira szeretném egyszer olyanra megcsinálni, ahogy te szoktad. Reggel felbontottam egyet abból, amit nekem adtál és nagyon ízlett. No, meg aztán ezt a Józsuét is meg akarom lepni egy pár

üveggel. Olyan drága szíve van. Most hirtelen beugrott az igazi neve is: Jeshua. Mondták is azt akkor nekem, de hát én Józsuének fogom mindig hívni. Nem tudok ilyen külföldi neveket kiejteni.

Jó egészséget, Irmuskám! A Jóisten vigyázzon rád ott a messzeségben!

Üdvözetemet küldöm az egész családnak!

Margit